

Heizer Antalt, a Nemzeti és Etnikai Kisebbségi Hivatal elnökét

– **Mindenekelőtt gratulálok kinevezéséhez. Mivel kezdi a munkát, melyek a legfontosabb feladatai?**

– A legfontosabb természetesen az őszi választásokra való felkészülés. Oly annyira az, hogy sorra találkozom az országos önkormányzatok elnökeivel. Most éppen Gyulára megyek, és a Román Országos Önkormányzattal tárgyalok. Tétélesen áttekintjük a kezdeményezési listákat, a népszámlálási, települési listákat, és összevetjük ezeket. Ugyanezt minden egyes kisebbséggel megteesszük az elkövetkezendő időszakban.

A másik nagyon fontos téma a pénzügyi tervezés folyamata, hisz a jövő évi költségvetés elkészítése már szeptemberben elkezdődik. Nagyon remélem, hogy mire ez a lap szám megjelenik, túl leszünk már ezeken a megbeszéléseken. Az a célunk, hogy egy olyan megállapodást, közleményt tudjunk a találkozó után kiadni, amelyben az egész ciklus fontos témái szerepelnek. Megállapítjuk a pénzügyi igények nagyságrendjét és az ütemezést, hogy miként lehet ezeket az igényeket egy-két – adott esetben négy – költségvetési évben teljesíteni. Mindenképpen az a cél, hogy – összhangban a kormányprogrammal – a ciklus végére a magyarországi etnikai és kisebbségi közösségek intézményrendszere jelentősen jobb feltételekkel rendelkezzen.

Ez a két feladat önmagában olyan, ami egy-egy ciklusra meghatározhatja a munkánkat, de velük párhuzamosan illetékes főosztályaink természetesen az elmúlt négy évben tett jogalkotási próbálkozásokat is áttekintik. Elővesszük a szövetszerű javaslatokat, hiszen az a célunk, hogy az országgyűlés a ciklus első felében megvitathassa úgy a választójogi, mint a kisebbségi törvénnyel kapcsolatos tervezeteinket. Úgy látom, hogy az volt a fő gond, hogy mire a tervezetek az előző országgyűlés elé kerültek, a képviselőknek nem maradt idejük az érdemi megvitatásukra. Lehet persze vitatkozni azon, hogy volt-e valós politikai akarat a változtatásra, a lényeg – véleményem szerint – azonban az, hogy meg kell adni a lehetőséget, hogy a Tisztelet Ház érdemi vitát folytathasson az elgondolásokról. Függetlenül attól, hogy a jogszabályok módosítása sikeres lesz-e vagy sem, a mai jogszabályi feltételek közepette is a kisebbségi identitás megerősítése, a nemzetiségek nyelvének, kultúrájának megőrzése a legfontosabb feladat.

– **Azt gondolom, nem véletlen, hogy Gyulára megy, hiszen a román országos önkormányzat megalakulásával az előző ciklusban ugyancsak adódtak problémák. Ha átnézzük a jelenlegi kisebbségi önkormányzati kezdeményezéseket, akkor azt láthatjuk, hogy bizonyos kisebbségek esetében ezek száma megemelkedett. Mi erről a véleménye?**

– A tényleges kisebbségi kezdeményezésekről akkor célszerű nyilatkozni, ha a közösség vezetőjével sikerül egyeztetni, hisz nagyon fontos tudni, hogy ezek a kezdeményezések valós kisebbségi közösségektől származnak-e. Természetesen az igazi kisebbségi csoporton belül sem mindegy az, hogy autentikus közösségről van-e szó, amely évtizedek, évszázadok óta az adott településen él. Amennyiben autentikus kisebbségi közösség kezdeményezte a kisebbségi választást, nem látok különösebb gondot, hiszen az a kisebbség

Interjú közben

Heizer Antal

40 éves, a Veszprém megyei Bakonyján született, német nemzetiségű családban.

Nős, három gyermeke van. Eredeti végzettsége: diplomata.

1986-ban szerzett diplomát Moszkvában, majd Kínában és Albániában teljesített külszolgálatot.

1995 óta dolgozik a Miniszterelnöki Hivatalban.

1998–99-ben a Magyarországi Cigányokért Közalapítvány igazgatója, majd a Nemzeti és Etnikai Kisebbségi Hivatal elnökhelyettese.

2002. július 1. óta e Hivatal elnöke.

Az első elnök, aki hivatali esküjét két nyelven, németül és magyarul tette le.

ség belülege, hogy a későbbiekben miként tudnak együttműködni.

Azt gondolom, hogy világosan, érthetően kell beszélünk. A világos beszéd egyik formája az, hogy mindenki számára közérthetővé tesszük: a kisebbségi önkormányzati rendszer nem civil szerveződés, nem olyan, mint egy klub, vagy egy tánckar. A kisebbségi önkormányzat az adott kisebbség érdekképviseleti szerve. Azt hiszem, ha ezt világossá tudjuk tenni a választási időszakban, akkor bizonyára a nem kifejezetten romboló szándékkal felénk közeledő em-

berek megértik, és ennek megfelelően fognak cselekedni. A tudatos romboló szándékkal közeledők számára pedig azt kell világossá tenni, hogy – bár a választói rendszerben nem sikerült komoly előrelépéseket elérni –, bizonyosak lehetnek abban: nem tudnak saját anyagi haszonra szert tenni. Az elmúlt négy évben a pénzügyi ellenőrzési rendszerek jelentősen szigorodtak és a közeljövőben – még októberig – további szigorítások várhatók. A következő ciklusban tehát garantálható lesz, hogy a kisebbségi önkormányzatok állami költségvetésből származó közforintjai, s minden kisebbségi célú felhasználás, az utolsó fillérig szigorúan ellenőrizve lesznek. Lehetséges ugyan, hogy bekerülnek a rendszerbe olyanok is, akik nem oda tartoznak, ám, hogy a pénzügyi eszközöket hogy egyéni hasznosítás céljára nem fogják felhasználni, az garantálható. Nem lesz kifizetődő a rendszereinkbe belépni, mert a felhasználható pénzek, ezek a lehetőségek nem azért vannak, hogy bárki eljuttassa őket, hanem azért, hogy a gyermekeink, az unokáink megtanulják az anyanyelvüket, hogy a kisebbségek élhessenek a törvény adta jogokkal. A mi szűk kisebbségi közösségeinkben azt hiszem, ez teljesen világos képlet, és a pénzügyi ellenőrzések révén, azok számára is világos lesz, akik rossz szándékkal jönnek közénk. Attól sem riadok vissza, hogy azokkal a szervezetekkel, személyekkel is találkozok, akik 1998 után épp ilyen okokból „híresültek el”. Megbeszéléseink során is világossá kell tegyem, hogy igenis azt akarjuk: ne avatkozzanak a belügyeinkbe.

– A beiktatásakor tett nyilatkozataiból nagyon megragadott engem az a gondolata, hogy az országos önkormányzatok elnökeivel szorosabb, rendszeres kapcsolatra törekszik. Mennyire támaszkodik a munkájában rájuk?

– Az esetek többségében a kisebbségi vezetők, az országos önkormányzati elnökök nálam tapasztaltabb kisebbségi politikusok, így a világ legtermészetesebb dolgának tartom, hogy velük együtt, az ő ismereteiket figyelembe véve kell dolgoznunk. Függetlenül a jogszabályi kötelezettségtől – amiből egyébként szintén kiolvasható egy szoros együttműködést, partnerséget – van másik okom is a közös gondolkodásra. Nagyon sokukkal személyes, jó baráti viszonyban vagyok, tehát úgy gondolom, hogy minden kérdést nyugodtan megvitathatunk, még akkor is, ha nyilván lesznek olyanok, amelyeknél az államnak el fog térni a véleménye az övékétől. Éppúgy, mint a kormányzat illetékes hivataláé, egyik vagy másik országos önkormányzat véleményétől. Azt gondolom, hogy akkor nincs gond, ha ezekről mi vitatkozunk először, saját körben – ne adj’ Isten, a sajtó nyilvánossága előtt – vitatjuk meg a felmerülő problémákat. Arra számítok, hogy a sajtó adott esetben partner lesz a gondok mielőbbi megoldásában.

– Lesz ennek rendszeres formája?

– Mindenképpen. Szeretném felújítani az utóbbi időben jócskán megritkult rendszeres országos elnöki találkozókat. Meg kell találni a módját, hogy minden hónapban leüljünk a tizenhárom elnökkel, még akkor is, ha esetleg a vidékieknek ez kényelmetlenséget okoz. Minden hónapban vannak ugyanis olyan témák, amiket meg kell beszélnünk. (Az első megbeszélésre augusztus 27–28-án került sor. A szerk.) Szintén szeretném felújítani az 1995-98 közötti – a Hivatal által rendezett – műhelybeszélgetés-sorozatokat, melynek keretében az elnökök húsz-huszonöt fős csoportokkal, egyes témák szakértőivel oktatásról, kultúráról, választójogról és minden más kérdéssről folytathattak megbeszéléseket, vitákat. Sok-sok időszerű és „divatos” témát (például az Internet felhasználását) is fel lehetne dolgozni. Úgy gondolom, hogy ezeket a műhelybeszélgetéseket úgy fogjuk előkészíté-

ni, hogy a Hivatal egy-egy osztályvezetője az adott társmi-nisztérium szakértőivel felkészül rá. Készítünk valamiféle előzetes vitaanyagot, majd ha a vita valóban izgalmas, érdekes és eredményes lesz, akkor egy egyszerű füzetet is kiadhatunk róla. Így ami ott elhangzott, azt tágabb körben is megismerhető lenne. Mindenképpen rendszeres, akár napi párbeszédet fogok szorgalmazni. Remélem, hogy ebben partnerek lesznek az önkormányzati elnökök és a kisebbségi politikai szakértők is. Természetesen azt is világosan látom, hogy ez a Hivatalnak, illetve személyi állományának nagyobb leterheltséget fog jelenteni szervezőtechnikailag, de azért is, mert a tapasztalt hivatali kollégáknak is el kell mélyedniük egy-egy kérdéskörben. Érdemi vitát ugyanis csak akkor lehet folytatni, ha egy-egy témakörben a Hivatalnak határozott álláspontja van. Úgy vélem, hogy az élet ki fogja alakítani e rendezvények gyakorlati sűrűségét.

– Vannak-e tűzoltást, tehát nagyon gyors intézkedést igénylő feladatok?

– Nagyon sok olyan meghatározott ügyünk van, amelyek a megoldása azonnali pénzügyi intézkedéseket igényel. Vannak folyó vagy félben álló beruházásaink. Német területen is van ilyen: a pécsi beruházásra gondolok. Ilyen a horvátoknál Hercegszántón az Általános Iskola második fél-éves finanszírozásának kérdése is, vagy a Szlovén Rádió, hogy egy harmadik kisebbséget is említsek. Ezek mind gyors intézkedést igényelnek.

– A szegedi körzeti stúdióban is jelentkeztek problémák...

– A Magyar Rádióval külön tárgyalássorozatot tervezünk. Nagyon remélem, hogy miután Avaneszian Alex, örmény országos elnök lett a Kossuth adó helyettes főszerkesztője, az ő segítségével (már folytattunk tárgyalásokat vele) el tudjuk érni, hogy az országos önkormányzatok a rádióval – a televízióhoz hasonlóan – szerződéses kapcsolatot alakíthassanak ki, rögzítve a műsoridőt s a technikai feltételeket. Cigányügyi területen is rengeteg az olyan tennivaló, amelyekben a közeljövőben döntenünk kell. Ezekre akkor lesz mód, ha véglegesen megtörténik a feladatok elhatárolása.

– Ez lett volna a következő kérdésem. A Kisebbségi Hivatalban a cigányoknak megfelelő képviselőjük volt. Az új államtitkárság felállításával változik-e a Hivatalban a munka?

– Olyan szempontból nem, hogy a Hivatalnál is marad Cigányügyi Főosztály, és a cigányügyi feladatokból megmaradnak azok, melyek a másik tizenkét kisebbség esetében jelen vannak: például a kulturális autonómiához, az oktatásüghöz, a kultúrához, az önkormányzati rendszerhez kötődők. Az alap-megállapodás szerint a cigányügyi államtitkárság a cigányság – a kisebbségpolitikai kérdéseken túlnyúló – általános integrációs kérdéseivel fog foglalkozni. Természetesen nagyon nehéz meghatározni a határeseteket, hisz az előbb említett önkormányzati rendszer a cigányok esetében ugyanúgy foglalkozik integrációs foglalkoztatási, egészségügyi és egyéb kérdésekkel, mint ahogy más nemzeti kisebbségek országos önkormányzatai. Én például nagyon támogatnám, hogy a nemzeti kisebbségek is többet tudjanak foglalkozni, mondjuk az öregek kérdéseivel, az idősek otthonaival, hiszen ők alkotják azt a nemzedéket, amely őrzi a nyelvet, a kultúrát és át is tudja mindezeket adni az unokáknak. Ez egy kicsit átnyúlik a szociális területre is, tehát nem klasszikus kisebbségpolitikai kérdés. A munkamegosztás világos. Most arról folynak részletes tárgyalások, hogy az önkormányzati választás mit jelent a Hivatalnak, s folyik a koordinációs tevékenység a PHARE- és a cigányügyi programok esetében is. Ezt mind nagyon pontosan végig kell gondolni. Készek vagyunk arra, hogy a ci-

gányügyi területen egy folyamatos átadás-átvétellel egész 2002-ben segítjük az államtitkárság munkáját, hogy a munka zavartalanul menjen tovább, az új szervezet működése ne okozzon törést az elmúlt évtized szerintem folyamatosan felfelé ívelő munkájában.

– Bizonyára van olyan területe a kisebbségi munkának, amelyet kiemelkedően fontosnak tart, például többször is beszélt az oktatásról.

– Így igaz. Ha meggondoljuk, hogy a kisebbségi pénzeknek több, mint fele, nem tudom pontosan, de milliárdokról van szó, az oktatásügyben kerül felhasználásra, akkor azt mondom, erre sokkal jobban oda kell figyelni. Hogyan hasznosul ez a pénz? Tudom, az oktatás szakmai kérdés, és ezt a szakmára is kell bízni, mondja meg, mire van szüksége az oktatásügynek ahhoz, hogy a gyermekeink újra megtanulják az anyanyelvüket és ezáltal megőrizték az identitásukat, mert hiszen ez a cél, más nem lehet. Taneszközökre, új tankönyvekre, szakemberképzésre? Ha az alsósintű oktatásban részt vevő iskolák nem tudnak továbbfejlődni, akkor ez ablakon kidobott pénz, miközben napnál is világosabb – és ezt ma már a szülők is megértik –, hogy nem csupán a világnyelvek, de a szlovák, a román vagy az örmény és az ukrán nyelv gazdasági hasznossága sem kérdőjelezhető meg, nem beszélve arról, hogy szomszédaink is majd az Európai Unió tagjai lesznek. Tehát minimum vissza kell hoznunk a nemzetiségi normatíva kötött felhasználását, és meggyőződés, hogy ezt az elképzelésünket a jelenlegi oktatási tárca nyitottan fogadja majd.

– Tervez-e a Hivatalon belül valamilyen szervezeti vagy személyi átalakítást?

– Mindenképpen lesznek ebből a feladatmegosztásból fakadó átalakítások, de a kinevezésemet követően munkatársaimnak is azt mondtam – és ehhez tartom is magam –, hogy bármiféle változást csak akkor fogok kezdeményezni, amikor lezárult a korábban már említett átadás-átvétel. Minden munkatársam az eddigi beosztásában végezze azt a munkát, amit kapott. Dolgoztunk együtt, államtitkár-helyettként is ismertem, és ismerem a munkatársaimat. Akkor tudjuk majd a belső változásokat végrehajtani például, ha világos lesz, hogy a nálunk maradó cigányügyi feladatok hány munkatársat igényelnek.

Az azonban már ma is kijelenthető: valószínű, hogy a Hivatalban nem lesz szükség három elnökhelyettesre. A két elnökhelyettesi posztot vagy tematikusan fogjuk megosztani (tehát lehet, hogy lesz egy elnökhelyettes, aki inkább az oktatásügygel, a másik meg a kulturális kérdésekkel fog foglalkozni), vagy egy olyan technikai jellegű megosztást választunk, hogy lesz egy általános, a kisebbségi politikai kérdésekkel foglalkozó, és egy másik, a hivatali belső ügyeivel, a kormányzaton belüli egyeztetésekkel foglalkozó elnökhelyettes. Legkorábban szeptember elején, közepén látok ezekre a változásokra lehetőséget.

– Említette korábban a Hivatal informatikai rendszerét. Ezen a területen lemaradás van, vagy pedig újabb tervek, igények fogalmazódtak meg?

Szabó Vilmos, a Miniszterelnöki Hivatal politikai államtitkára átadja Heizer Antal megbízólevelét Bajtai László felvételei

– A Hivatalban aránylag korán elindult az informatikai szolgáltató tevékenység, Web-lapja ezen a területen az elsők között jelent meg. Ami azonban forradalmian újszerű volt néhány évvel ezelőtt, mára elöregedettnek tekinthető. Web-lapunk jelentős megújításra szorul, elsősorban tartalmában, de ma már küllemében is sokkal szebb Web-lapok léteznek. Amikor az informatikai fejlesztésekről beszélek, nem szeretnék leragadni a Hivatalnál. Nekem az az elképzelésem – és ehhez fogok segítséget kérni –, hogy az egész kisebbségi önkormányzati terület sokkal hangsúlyosabban jelenhessen meg a világhálón. Erre vonatkozóan jelenleg is folynak a kutatások, és ezek azt mutatják, hogy nem beszélünk eleget magunkról. Sem a többségi társadalom, sem az országon kívüli társadalom számára, tehát nem tudják, hogy kik vagyunk mi. A rendszert úgy kell továbbfejleszteni, hogy lehetősége nyíljon a szövetségeknek, a kulturális egyesületeknek, országos önkormányzatoknak arra, hogy egy kedvezményes rendszerben magukról minél többet megismertessenek a világgal. Ez akár úgy is elképzelhető, hogy egy szolgáltató központot működtetünk, amelynek a segítségével ingyen Web-oldalakat alakíthatnak ki azok az országos önkormányzatok és szövetségek, amelyeknek még nincs ilyen. Lehet azonban más rendszereket is kiépíteni, meglátjuk, hogy a ciklusra vonatkozó fejlesztések mit tesznek lehetővé. Mindenképpen be kell kapcsolni ezekben a korszerű rendszerekbe, nemcsak a Hivatalt, hanem a teljes kisebbségi területet. Természetesen az sem mindegy, hogy ezek a kezdeményezések csak magyar nyelven jelennek meg, vagy egyidőben valamely világnyelven is. Ma erre az új szférára nem létezik egységes támogatási rendszer. Azt kell a szakemberekkel végiggondolni, hogy melyik a leghatásosabb támogatási rendszer ezen a területen. A kérdésnek egyébként nemcsak azt a vetületét is vizsgálni kell, hogy világunk – amikor gyermekeink a legtermészeteseb-

ben használják az Internetet – és a globalizáció, a világháló használata milyen hatással vannak a kisebbségi közösségek fiataljaira. Pontosabban, például az angol nyelv terjedése mekkora szerepet játszik e téren. Ez tudományos szempontból is nagyon fontos kérdés. Gyermekünket egy jól megszervezett Web-lap – ha abban fiatalos elemek is vannak – képes megfogni, miközben akár az örmény nyelvvel, vagy éppen a lengyel kultúrával való megismerkedést is felkínálja.

– A Közalapítvánnyal kapcsolatban van-e valamilyen új elképzelése, hiszen Ön – tisztéből adódóan – a Közalapítvány elnöke is.

– E területen is sok elgondolásom van, de mindenekelőtt le kell szögezmem, hogy a Közalapítvány felépítését, belső szerkezetét és működését a kisebbségi törvény rögzíti, így bármiféle érdemi változtatást csak a jogszabály-alkotás folyamatában lehet megtenni. Nagyon fontos, hogy az elkövetkezendő egy-másfél évben, a jelenlegi struktúrában, nyugodt légkörű munka fog folyni a Közalapítványban. Arra, hogy miként lehetne hatékonyabbá tenni a közalapítványi munkát, különböző elképzelések, tervek, vélemények vannak. El tudom képzelni, hogy a későbbiekben szakmai kuratóriumra kellene átalakítani a rendszert. Egyes határon túli közalapítványok is mintául szolgálhatnak. Meg kell vizsgálni, miként lehet úgy átalakítani a rendszert, hogy az adott kisebbségi közösség képviselői a saját pénzeik elosztásában sokkal nagyobb szerepet kapjanak, mint ma. Jelenleg minden kisebbségi közösségnek egy delegáltja van, azaz huszonegynéhány emberrel vitatkozik, mondjuk a szlovén küldött a szlovén ügyekről. De hát ki tud a szlovén ügyekről többet, mint ő? A Közalapítványnál problémának látom azt is, hogy vannak olyan támogatási formák, amelyek gyakorlatilag normatív jellegűek, tehát nincs valós pályázati megmérettetés. Gondolok például egy-egy nagy újság támogatására, ahol a Közalapítvány évek óta hasonló szerkezetben biztosít pénzügyi kereteket. Miért ne lehetne ezt a támogatást – főleg, ha kimondhatjuk, hogy ez az országos önkormányzat lapja – beépíteni az országos önkormányzat költségvetésébe, és a közalapítványnál indítani egy valós lap-támogatási rendszert, amely nem az országos önkormányzatok központi lapjait támogatná, hanem például az olyanokat, mint a **Barátság**, vagy az adott kisebbségi közösségek azon folyóiratait, amelyeket nem az országos önkormányzat működtet. Ezek ugyanúgy értéket képviselnek. A Közalapítvány területén is el kell indítani egy alkotó vitát ezekről a kérdésekről. Ez persze korántsem jelenti azt, hogy csökkenne a Közalapítvány finanszírozó szerepe. Azt gondolom, hogy általában hasznos a kisebbségi közösségekben, hogy ha megtanulják a pályázati nyelvet, a pályázatok szoros rendszerét, hiszen tudjuk, hogy néhány év múlva gyakorlatilag ez lesz az egyedüli pénzszerezési út. Mindamellett a tényleges, vagy bármiféle érdemi, komoly változás – mint már említettem – csak akkor képzelhető el, ha a kisebbségi törvény módosítása ezeket a változásokat lehetővé teszi.

– A sajtóval, a médiával jó kapcsolatra törekszik, ezt munkája megkezdésekor jelezte. Mit jelent ez a gyakorlatban?

– Először azt, hogy a kényes kérdések elől sem fogunk elzárkózni. Abban is biztos vagyok, hogy a kisebbségi közírói, újságírói kör szintén szűkebb, egységes társadalom a nagy szakmához képest. Azonos érdekek mentén pedig bármiféle

kényes kérdés megbeszélhető az újságírókkal is. Adott esetben türelemre is lehet kérni az újságíró partnert, ha éppen nem időszerű egy adott témáról írni, mivel még előkészítési szakaszban van egy gondolat, de azért tájékoztatni kell róla. Az újságíró a politika egyik fontos partnere. „Kimondhatója” annak, amit a politika esetleg nem mondhat ki, vagy csak a későbbiekben mondhat ki. Az újságíró leírhat olyan tervek és elképzeléseket, amiket a politika vagy a kisebbségi politika még nem mondhat ki. Úgy gondolom, hogy aktív kapcsolatnak kell léteznie a Kisebbségi Hivatal munkatársai, vezetője és a sajtó képviselői között. Még akkor is, ha ez néha természetesen kellemetlen, hiszen az újságíróknak az is a feladatuk, hogy titkainkat fűrkésszék, ha ilyenek léteznek. Nagyon kevesen dicsőültek meg ezen a területen, inkább csak belefáradtak. A legnagyobb dicsőségünk az, amikor azt látjuk, hogy megszólalnak, táncolnak a gyerekeink, ápolják a nemzetiségek hagyományait, őrzik a nyelvüket. A sajtó mindenképpen elsődleges partnerünk és segítőnk, még úgy is, hogy egyes nagy politikai kérdésekről le tudja választani a mi kisebbségi politikai területünket. Azt hiszem, ezen a területen is rendszeressé kéne tenni az együttműködést. Úgy gondoljuk, hogy ki fogunk alakítani egy úgynevezett médiakabinet-rendszert, ahová azokat az újságírókat fogjuk rendszeresen meghívni, teljesen informális beszélgetésekre, akik rendszeresen írnak kisebbségpolitikai kérdésekről az országos és kisebbségi sajtóban. Amennyiben ezek a találkozások rendszeresek lesznek, világos lesz, hogy min dolgozunk, milyen területeken érünk el sikereket, mely területeken nem érnek el tervezeteink átütő sikert, s hol vannak gondjaink. Ha az újságíró kollegák látják, hogy a törekvés folyamatos, akkor a kis eredmények is átjutnak a sajtón.

– Végezetül engedje meg, hogy emlékeztessen: korábban két hivatalvezető is címzetes államtitkári rangban tevékenykedett, ezáltal a fontos döntéshozói folyamatok részesévé tudott válni: jelen lehetett például a költségvetési előkészítő tárgyalásokon és így tovább...

– Ez így igaz. A Hivatal első két elnöke még rendelkezett a címzetes államtitkári ranggal. Azóta megszűnt a címzetes államtitkárság intézménye, illetve csak a közelmúltban élesztették újjá. A Miniszterelnöki Hivatalban kellene megkérdezni, hogy születik-e egységes döntés az országos hatáskörű szervek vezetőit illetően. Ez azt jelenti, a személyemtől függetlenül, hogy azonos alapon kezelik ezt a számmunkra valóban fontos kérdést.

Természetesen igaz az, hogy a közigazgatás meglehetősen katonás rendszer, hogy a rang és a beosztás egysége nagyon fontos, és a magasabb beosztás természetesen több lehetőséget biztosít a Hivatal elnökének a kisebbségpolitikai szervezőmunkához. Számomra nem feltétlenül elsődleges cél, hogy ezt a címet megkapjam, az aktív munkát el lehet végezni e cím nélkül is. Különböző minisztériumok felsőbb vezetésében is látunk kisebbségi származású szakembereket, ami megint csak azt jelenti, hogy találunk szövetségeseket a munkánkhoz. Az országgyűlésben – teljesen informálisan megnéztük – tíz felett van azoknak a kisebbségi képviselőknak a száma, akik korábbi rendezvényeinken, a kisebbségi közéletben felvállalták nemzetiségi hovatartozásukat. Ezzel a körrel nagyon fontos szakmai-politikai munkát lehet végezni akkor is, ha a Hivatal elnöke nem címzetes államtitkár, bár természetesen megkönnyítené helyzetünket egy ilyen döntés.

Mayer Éva